

Isten követeit az emberhez küldi el. Az igaz követekben Isten szól, él, cselekszik, egyszerűen szemléltetve közli akaratát. Példát mutat.

Az ember, mint hitünk szerint Isten munkatársa, Isten követe ebben az életben. Ő küldött el, amikor akaratából születünk. Ő adott okos értelmet, szabad akaratot, lelkiismeretet, szeretetet és hitet, hogy mint az Ő követei itt e földi létben, Őt és az embert szolgáljuk. Megbízásunk egy egész életre szól. Úgy kellene élnünk, mint Isten követei, mert az a legfontosabb megbízásunk, feladatunk, foglalkozásunk és hivatásunk, hogy emberek legyünk.

Időnként összetévesztjük hivatásunkat szakmai foglalkozásunkkal. Többre tartjuk sokszor foglalkozásunkat, mint emberi mivoltunkat. Isten nem azt veszi számba követségünk végső visszavonásakor, hogy milyen orvos vagy professzor, mérnök vagy technikus, munkás vagy földműves, tisztviselő vagy iparos voltál itt, hanem azt, hogy mindezeken keresztül, vagy ettől eltekintve, milyen ember voltál, milyen követe. Hogy szolgáltad ügyét? Milyen gyermek, ifjú, felnőtt, szülő, testvér, barát, felebarát vagyis milyen ember voltál.

Követségünk kötelessége az, hogy bátorsággal és következetesen úgy éljünk, hogy nyilvánvalóvá váljon egész életünkben, minél gyakoribb példák alapján, hogy mi az evangéliumnak, Jézusnak vagyunk a követői. A mosoly, a jó szó, a szívesség, a megbecsülés, a szeretetben teljesedő jóság, az igazság keresése, hűségünk és tisztességünk mind követségünk megbízása, Istenben is meglévő tulajdonságok, melyeknek szolgálatára, követésére vagyunk elhíva. Ezt kell cselekednünk, mert Istent mi is képviseljük itt e földi létben.

Követői vagyunk a szülőfalunak, az otthoni temetőnek, melybe múltunkkal gyökerezünk, anyaszentegyházunk, anyanyelvünknek, édesapánknak és édesanyánknak, s ki tudná még felsorolni, hogy a követőség fogalmának ajtója mögött hány megbízásunk sűrűsödik.

A mai diplomataknak, követeknek először be kell mutatniok az illető országban megbízó levelüket, s csak azután fogadják el őket. Először mindig nekünk kell megmutatnunk a magunk hitét, cselekedetét, hogy a még kicsinyhitűbbekben kicsírázhat és felnőhessen az a tudatos felismerés, hogy nekünk bátorsággal kell teljesítenünk emberi kötelességeinket, cselekednünk az evangéliumot megélők boldogságának a titkát, mert ezekben viselünk követséget Istentől emberig. Ámen.

PÁLFI DÉNES

KINCSÖRZÉS, SZENTLÉLEK ÁLTAL*

2Tim 1,14

Mennyi mindenre kell vigyáznunk, mennyi mindent meg kell őriznünk életünk folyamán.

Vigyáznunk kell mindenekelőtt önmagunkra, s ezt — mindamellet, hogy sokszor elhangzik szeretteink ajkán a „vigyázz magadra!“ figyelmeztetés — jól tudjuk és tesszük.

* Elhangzott Kövenden, 1990. szeptember 1—2. napjain tartott köri közgyűlési istentiszteleten.

De vigyáznunk, örködnünk kell gyermekeink játéka, hitvesünk boldogsága, családjuk békessége felett, s nem egy esetben bízzák ránk emberi közösségek felelősségteljes vigyázását, őrzését is.

A vigyázás, az őrzés feladatának fontosságára figyelve válik időszerűvé Pál apostol felhívása is: „A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek által“.

Hogy milyen drága kincsről beszél az apostol, ezen nem kell sokat töprengeni: Jézus evangéliumáról, az Isten és ember iránti szeretetről, unitárius keresztény hitünkről, anyaszentegyházunk értékeiről van szó. Ezt hagyták, bízták reánk: Isten, Jézus, az apostolok, áldozatot hozó elődeink, s mellé a nagy feladatot, hogy mindezeket megőrizzük és továbbadjuk az utánunk következőknek.

Lehet, hogy mindez világos előttünk, s mégis kikíváncozik belőlünk a nagy kérdés: **Hogyan őrizzük meg a ránk bízott drága kincseket: Jézus evangéliumát, hitünket, egyházunk értékeit?** Pál apostol erre is megadja a feleletet: a bennünk lakozó szentlélek által.

Mi a szentlélek? Aki konfirmált, tudja: „A szentlélek Istennek ereje és jóra való segítsége, mely az értelmet világosítja, a szívet tisztítja, az akaratot erősíti.“ (86. kérdés) Ez a csodálatos erő mindenütt ott van, hat és munkál, áldott „életáram fűben, fában, virágban“, és az emberi lélekben is. De csak az olyan lélekben, mely alázatosan, szeretettel kitárulkozik előtte. Otthona, hatótere csak az az emberi lélek, mely tisztaságával, őszinteségével, Isten iránti vágyával méltó befogadására. Milyen szépen jut ez kifejezésre 1631-ben öntött bethlenszentmiklósi nagyharangon: „Szeressétek az igazságot, kik ítéletek a földet, (...) mert a rossz lélekbe nem megy be Isten bölcsessége“. Íme, ezért kell őriznünk, mint drága kincset mindenképp Istentől kapott lelkünket, hogy „bölcességének“ hajlékává, a szentlélek templomává, a jézusi értékek hordozójává lehessen.

Sajnos, sokan, nem törődnek lelkük szépségével, tisztaságával. Az ilyenekhez szól a nagy erdélyi politikus és író, a mély vallásosságú Bethlen Miklós Önéletrírásában: „... aki korpa közé teszi magát, megesszik a disznók. Jaj, miért teszed hát a lelkedet, magadot korpa közé? Orcádot, kezedet, szép köntösödet, csak egy hitván sárga vagy veres új csizmád, (...) félted a sártól, mocsoktól, de nem a lelkedet. **Miért?** Azért, mert nem tudod szépségét“. A lelkük szépségére nem vigyáznak nem érezhetik a szentlélek megújító erejét, s nem őrizhetik meg a rájuk bízott értékeket sem.

Pedig hogy mennyire szükségünk van Isten szentlelkének értelmet világosító, szívet tisztító és akaratot erősítő megnyilatkozására, azt a ránk bízottak fontossága bizonyítja. Hisz a ránk bízott drága kincs, amit mint szemünk fényét kell megőriznünk, a jézusi evangélium, amelyet unitárius keresztény vallásunk hordoz és tisztán hirdet. Aki egyszer ezt megismerte a maga teljességében és tisztaságában, soha el nem hagyja.

Néhány hónappal ezelőtt Jehova tanúi jártak egyházközségemben, (Bethlenszentmiklós) és felekezetükhöz való csatlakozásra hívtak mindenkit, hirdelve, hogy az az egyedül igaz vallás. Jól esett értesülnöm arról, hogy minden hívem így választott hívásukra: mely vallásban születtem, abban akarok meghalni! S ez beszédes bizonyítéka annak, hogy ragaszkodunk a ránk bízott drága kincshez, vallásunkhoz, s azt meg akarjuk őrizni, úgy ahogy eleink négyszáz esztendőn keresztül megőrizték. Ne feledjük soha: Dávid Ferenc és követői nagy áldozatok, éle-

tük árán is megőrizték e hitet, s mely hitért ilyen áldozatokat hoztak, azt csak tudatlan, könnyelmű ember dobhatja el magától. A baj sokszor ott van, hogy nem látjuk tisztán hitünk egyedülálló értékeit. Imádkozunk Istenhez, hogy ezen értékeket meglássuk és megőrizhessük szentlelke által.

De drága örökség és kincs számunkra egyházunk anyagi értékei is: ez a templom és minden templom, mely századokon át állta az idők, a történelem viharát, s melyeket őseink sokszor vérükkel oltalmaztak; a temetők, ahol elődeink pihennek, s melyeket nemrég a zsarnoki téboly halálra ítelt, pusztulással fenyegetett. Ezeket is mind meg kell őriznünk Isten segítségével, úgy ahogy Gvidó Béla egykori küküllőköri eszere-sünk 1896-ban írta: „... az anyaszentegyház javait nem apasztani, hanem növelni, de a meglevőt mindenestre megtartani szent kötelességünk“. Vigyázzunk hát anyagi értékeinkre, hogy pusztulásuk ne bizonyítsa méltatlanságunkat a szentlélek ajándékára, az ősök hírnevére.

Még egy, számunkra nagyon értékes drága kincsről szeretnék beszélni, amit a múltban sárba tiportak, igyekeztek elrabolni tőlünk. Édes anyanyelvünkről van szó. Arról a drága értékről, amelyről Reményik Sándor így ír Az Ige című versében:

„Vigyázzatok ma jól, mikor beszéltek, / És áhítattal ejtsétek a szót, / A nyelv ma nektek végső menedéktek, / A nyelv ma tündérvár és katakomba, / Vigyázzatok ma jól, mikor beszéltek! / E drága nyelvet porrá ne törjétek, / Ne nyúljon hozzá avatatlanul / Senki; ne szaggassátok szirmait / A rózsafának, mely hóban virul. / Úgy beszéljen ma ki-ki magyarul, / Mintha imádkozna, / Mintha aranyat, tömjént, myrrhát hozna“.

Ha valaki nem őrzi meg ezt a drága kincset, ha elfelejti Petőfi, Arany, Jókai szép nyelvét, azt a nyelvet, amelyen kimondta az első szót, amelyen édesanyja imádkozni tanította, az gyáva és szánalomra méltó. Sokszor, igaz, szenvedést is jelent kimondani az ősi szót, de a szentlélek által ezt a drága kincset is meg lehet és meg kell őriznünk. Csak így maradunk meg őseink iránti hűségben, teljes értékű, egész embereknek.

Megőrizni valónk van hát elég. Es mindegyik fontos, mindegyik érték, ránk bízott drága kincs.

Jelen közgyűlésünk egy nagy számadási alkalom: megőriztük-e, és ha igen, hogyan, a ránk bízott drága kincseket? A költő, Arany János szerint: „Mindenki annyit ér, ahogy / Betölti hivatását...“ A mi értékünket ezen ránk bízott értékek, drága kincsek megőrzése jelenti. Ez a mi hivatásunk, mely nehéz ugyan, de gyönyörűsége. Nehézségét, terhét megszépíti szentlelkével jó Atyánk, a gondviselő Isten. Ebben a hitben örködjünk hűséggel a ránk bízott drága kincsek felett. Ámen.

HÁLAADÁS

Fil 4,6

Őszi hálaadás ünnepén az Isten iránti hála és köszönet kellene betöltse minden unitárius ember szívét. Természetesen nemcsak azért, mert ma van a hálaadás napja. A hálát nem lehet időponthoz kötni vagy